కథానిక

పండుగ నవ్వింది

శ్రీ భాను

నిద్రలోనుండి ఉలిక్కి పడి లేచింది సరస్వతి ప్రక్కలో భర్త మోహనరావు లేడు. దుప్పటి చిందర వందరగా పడివుంది. ఆమె కళ్ళు నులుముకొంది ఆత్రుతగా. అంతా కలయ జూచింది. గాభరా పడింది. ఆమె గుండె వేగంగా స్పందించింది.

కొంచెం దూరంలో తల్లి మంచం వుంది. బల్లమీద లాంతరు గుడ్డిగా వెలుగుతున్నది. దోమలు దాని చుట్టు తిరుగుతున్నాయి. నిద్రపోతున్న సరస్వతి మెదడుఅప్పటికి మేల్కొన్నది. తన మతి మరపుకు తానే నవ్వుకొన్నది. 'భోగి పండుగనాడు కదా వస్తామన్నారు. ఇంకా తెల్లవారలేదుగా?' అనుకుంది మనస్సులో.— 'ఏమో వస్తారో? లేదో? ఒక్కరైనవాళ్ళగారితోపట్టేసినందుకు బహుశా కోపం వచ్చినట్లుంది. అందుకనే వస్తే వస్తాను అన్నారు నందిగ్ధంగా. రాకపోతే ఎలా? అమ్మలక్కలకు ఏమని సమాధానం జెప్పాలి? లోకులు ఏమనుకొంటారు? అయినా ఎంతటి ధీరు వా పిన్నేగాని' అని చివరకు సమన్వయ పరచుకొన్నది. మొత్తం మీద సరస్వతి మనసులో అలోకలు అల్లి బిల్లిగా కమ్ముకొన్నాయి. ఆమెకు యింకా నిద్ర రాలేదు.

జయటకువచ్చి తెల్లవారు జామున చల్లని వెన్నెలను నుత్తుగా వెదజల్లుతున్న చందమామ – రక్తంలో వైశాఖాన్ని పోగొడుతున్న చలి – చలితో కూడు నీరసమైన మనోవేదన ప్రవహించేస్తున్న పారిజాతపు హృదయాలతోనిండి కలలో వంకగా నవ్వుతున్న ముద్దబంతిపూవులు-దూరంగా కంచు కీర్తిదగ్గర ఎత్తుగానిలబడి తన్నుకు కన్నీరు నిండి నుదాసనలువంచి కూర్చున్న కొన్నవెట్టు -ఇంటిముందు తిరుగుతూ పోతున్న గానుగ పూల పరిమళాలు అంతా కొత్తగా, విచిత్రంగా ఉన్నదనిపించింది సరస్వతికి.

అంతలో పండుబిందువులు బరువుగా జారిపోతూ రెక్కలు విప్పుకొని పక్షులు వర్షాయి. ఆమె తల్లి ఇంకా లేవలేదు. ఆ పక్షులు బాగుండు ననుకుంది. అవి ఎక్కడ కావలసినట్లు అక్కడ వాలి తమ ఇష్టమైన ఆహారాన్ని తింటూ ఆనందిస్తాయి. ఎవరి ఆజ్ఞకు లోబడి వుండి విధి బద్ధులు కావు. పరిమళాలు కంకారాలు తమ ఇష్టమైన ప్రదేశాలకు వెళ్ళి వ్యాప